

Byantikvaren
REGISTRERING AV HYTTER
ESTENSTADMARKA HAUST 2020

Røstadbakken hyttefelt

Hyttefeltet finner ein i Estenstadmarka ikkje langt frå Jonsvatnet. Dei fleste hyttene her vart byggja i åra 1919-1950. På denne tida var dette kanskje eit av dei flottaste hyttefelta i Sør-Trøndelag. Det var i si tid opp mot 100 hytter spreidd rundt om i området her. Hyttene vart reist i ulike retningar frå kvarandre og med sine særeigne arkitektoniske form og uttrykk.

INNHALD

Introduksjon	4
- Hyttefeltet Røstadbakken	
Situasjon	6
- kart	
-liste med hyttenamn	
Tidslinje	8
Historie	10
Arkitektonisk Utforming	14
- oppbyggnad og arkitektonisk uttrykk	
- vindauger og dører i hyttefeltet	
- felleferdige hytter	
- oppmålingsteikningar	
Anbefalingar	24
Kjeldeliste	26

HYTTEFELTET RØSTADBAKKEN

Øvste bilete: Hovudhuset til Røstadbakken gard i si tid. Kjelde: "Norges bebyggelse. Herresbind Sør-Trøndelag. Bind 2".

Nedste bilete: GRANLY (50) på toppen av Jogjerdet. Her låg den fyrste hytta som vart bygd, men som brant ned i 1928.

Røstadbakken er i dag eit bolig- og hytteområde like ved Osvatnet - den nordvestlege enden av Jonsvatnet. Her ligg det opp mot 100 hytter, fordelt på delområda Fuglåsen, Polen og Jogjerdet. Stordomstida til hyttelivet i Røstadbakken varte frå cirka 1920 til 1950.

Byantikvaren har vald å lage dette heftet med tilhøyrande registrering for å kunne ta vare på hyttene for framtida. Gjennom feltarbeid med fotografering og oppmåling, samt innhenting av historiedokumentasjon er det her laga ei oversikt over Røstadbakken hyttefelt i Estenstadmarka.

Det meste av historie og tekst i dette heftet er henta frå *Årbok for Strinda Historielag* frå åra 2007 og 2019. Artiklane er høvesvis "Røstadbakken, den gang da" av Asbjørn G. Johansen, og "Jogjerdet hyttegrend i Røstadbakken - kortreist hytteliv gjennom 100 år" av Cecilie Holen og Bjørn Frengstad. Bileta i dette heftet er teke av Byantikvaren hausten 2020, om ikkje noko anna er nemnt.

Røstadbakken var i starten ei seter tilhøyrande Ranheim Vestre, og vart kalla for Ranheimseter. I 1795 vart setra skild ut som eit sjølvstendig bruk etter at hoffagentinne Sommer skjøta bort setra til Peder Olsen. Setra vart verande i same familie i vel 86 år før bruket vart solgt til ein Peder Pedersen Hånåen i 1881. Etter den tid hamna garden i fleire hender før den til slutt hamna hjå dei to hitterværingane Bækken og Wassæter i 1919. Utparsellering av hyttetomter byrja same år med overrettssaksførar, og tidlegare eigar, Rolf Rynning som pådrivar.

Hyttfeltet har aldri vore begrensa av ein offentleg reguleringsplan. Dette har gjort at hytteeigarane har stått fritt til å forme hytta slik dei sjølv ville. På denne måten har kvar einskild hytte fått sitt unike uttrykk. Fleire av hyttene har likevel ein del arkitektoniske likskapstrekk. Omtrent alle hyttene er bygd over same lest, både når det gjeld fasade, grunnflate, storleik og taktype.

Dei fyrste hyttene vart bygd på 1920-talet, etter ein økonomisk oppsving etter fyrste verdskrig. Dette gjorde det mogleg for vanlege folk å skaffe seg eit lite ferieparadis i marka. Folk inne i byen budde tett og trangt, og det var få, om nokon, som hadde tilgang på eigen hage og friske grønsaker som dei kunne dyrke sjølve. Dette kunne ein derimot få tilgang på ute i marka.

Medan borgarskapet hadde eit ideal om individets søken etter einsemd på fjellet såg arbeiderklassen etter eit sosialt samvær i samband med friluftslivet. Då var det passande at Bækken og Wassæter starta utparsellering av hyttetomtar i 1919 for å imøtekomme byfolk sine ynskjer om ein eigen plass for seg og sine.

Folk flest hadde ikkje bil, men to timars gonge frå sentrum var nokså overkommeleg. Arbeidarane hadde heller ingen generelle krav på ferie før i 1947, og kunne derfor ikkje reise så langt frå heimen. Eit lite krypinn oppe i marka utan innblanding frå det offentlege var då ein ypparleg stad å vere. Her kunne ein kome seg lett til og frå hytta ettersom det passa seg.

Om sumrane var mødrene og borna att på hytta medan far reiste ned på arbeid i sentrum kvar dag. Ein tok gjerne sykkelen fatt om morgonen og fekk stundom sitja på med mjølke bilen opp igjen til Osbakken. Derfrå sykla dei gjerne vegen vidare inn til hytta. Under bygging var dette ein krevjande og kreativ affære. Ein tok gjerne med seg materiale frå byen med lastebil, og deretter vidare med sykkel, gjerne med materialet under armen. På vinteren hadde ein ofte med seg ein kjelke som ein fekk dratt all materialet opp med. Soleis fekk ein spikra det på plass før ein ny dag var i emning.

Denne store byggjefasen tok til på tidleg 1920-talet og varte fram til 1940-talet. Mellom 1919 og 1926 var det allereie 69 hyttetomter i Røstadbakken.

VESLEHEIM (55) på ein bakketopp i Joggerdet.

SITUASJON

Polen

1. MYRHAUGEN
2. TOPPEN 2
3. TOPPEN
4. FURUHAUGEN
5. HEIA
6. LYNNGHYTTA
7. POLEN
8. FLØIEN
9. PERSLIA
10. SOLGLIMT
11. LØVOLD
12. DAHLHEIM
13. UDSIGT
14. ENEBAK
15. FJELSTUA

Fuglåsén

16. SOLVANG
17. ARNESTUA
18. ØIEGJERDET
19. EDLIE
20. BÆKLYNG
21. SOLGLIMT
22. HEIMEN
23. SOMMERRO
24. LØVLIA
25. SOLSTUA
26. FAGERLI
27. GRANLY
28. AASHYTTA
29. BASSEHAUG
30. FUGGELÅSEN
31. HAUGEN
32. AASLY
33. GRANLIA
34. AASHEIM
35. THORHEIM
36. BAKKELY
37. UTSIKTEN
38. SOLBAKKEN
39. PAX
40. SELLANRÅ

Jogjerdet

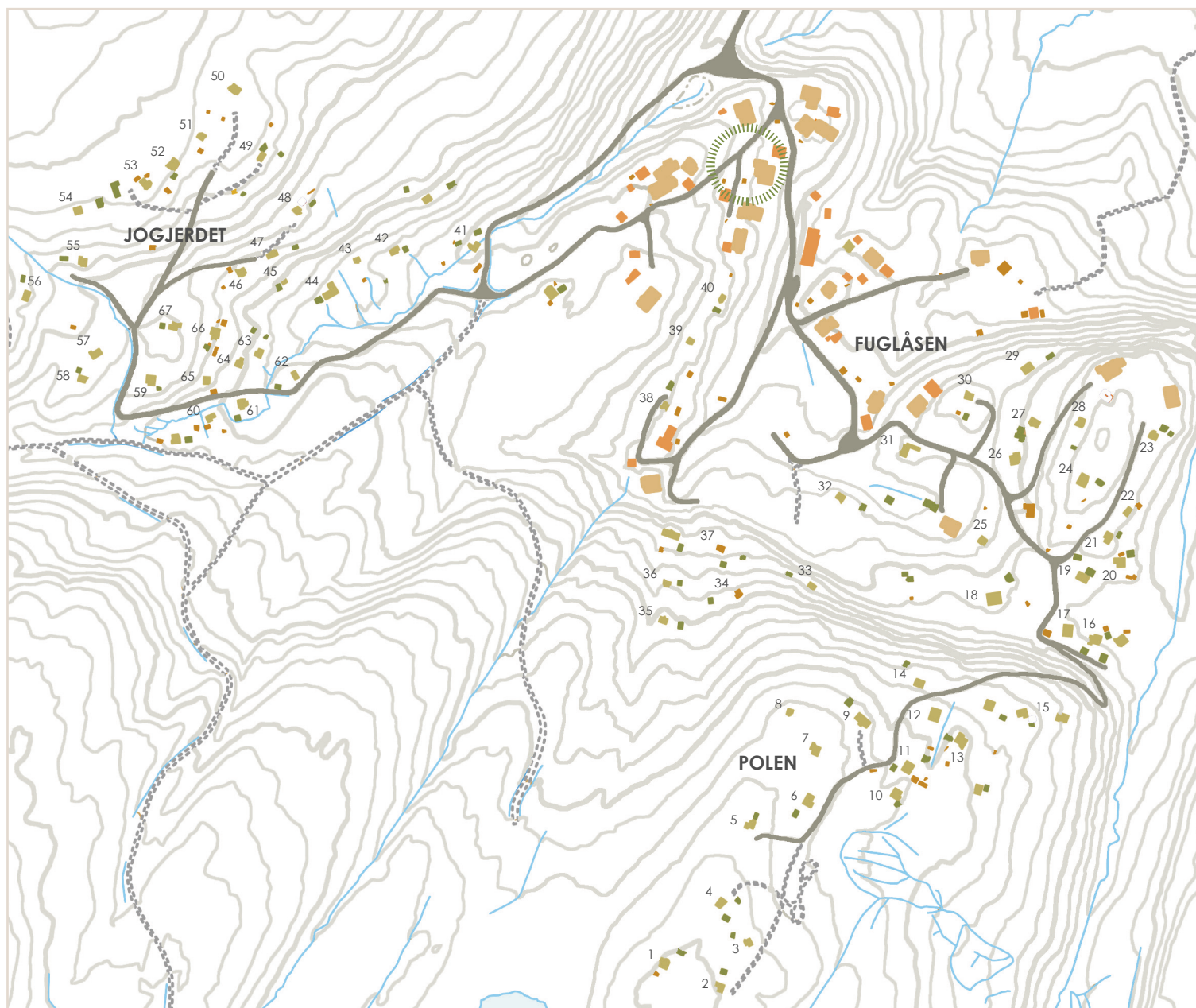
41. NILSHØTTA
42. SOLLYST
43. FREDHEIM
44. SEMYHEIM
45. BRATTLIA
46. KVELDSKVILE
47. BRATLIE
48. LUNDHEIM
49. SOLBAKKEN
50. GRANLY
51. GRANLY
52. AASHEIM
53. HEIMEN
54. FURUHAUGEN
55. VESLEHEIM
56. FURULIE
57. GRANHEIM
58. SOLLY
59. BJØRNHAUG
60. HYTTA
61. KJELLSTUA
62. FURULUND
63. DALSLETEN
64. DALSLETEN 1
65. BAKKELY
66. GRANLUND
67. RETIRO

Det var svært vanleg å namngi hytta si etter noko som var hytteeigaren kjært. Her finn ein mange namn med ulike tydingar. Ein finn namn basert på karakterar i bøker, eller kanskje eit namn etter ein kjenning. Ellers brukte ein namn som enkelt skildrar hytta og området den låg i. Så har ein dei hyttenamna som er henta frå latin. Lista til venstre syner store variasjonar, og det er fleire namn ein kan fryde seg over.

Mørk grøn indikerer bymessig bebyggjing.
Ljos grøn indikerer tett bebyggjing.

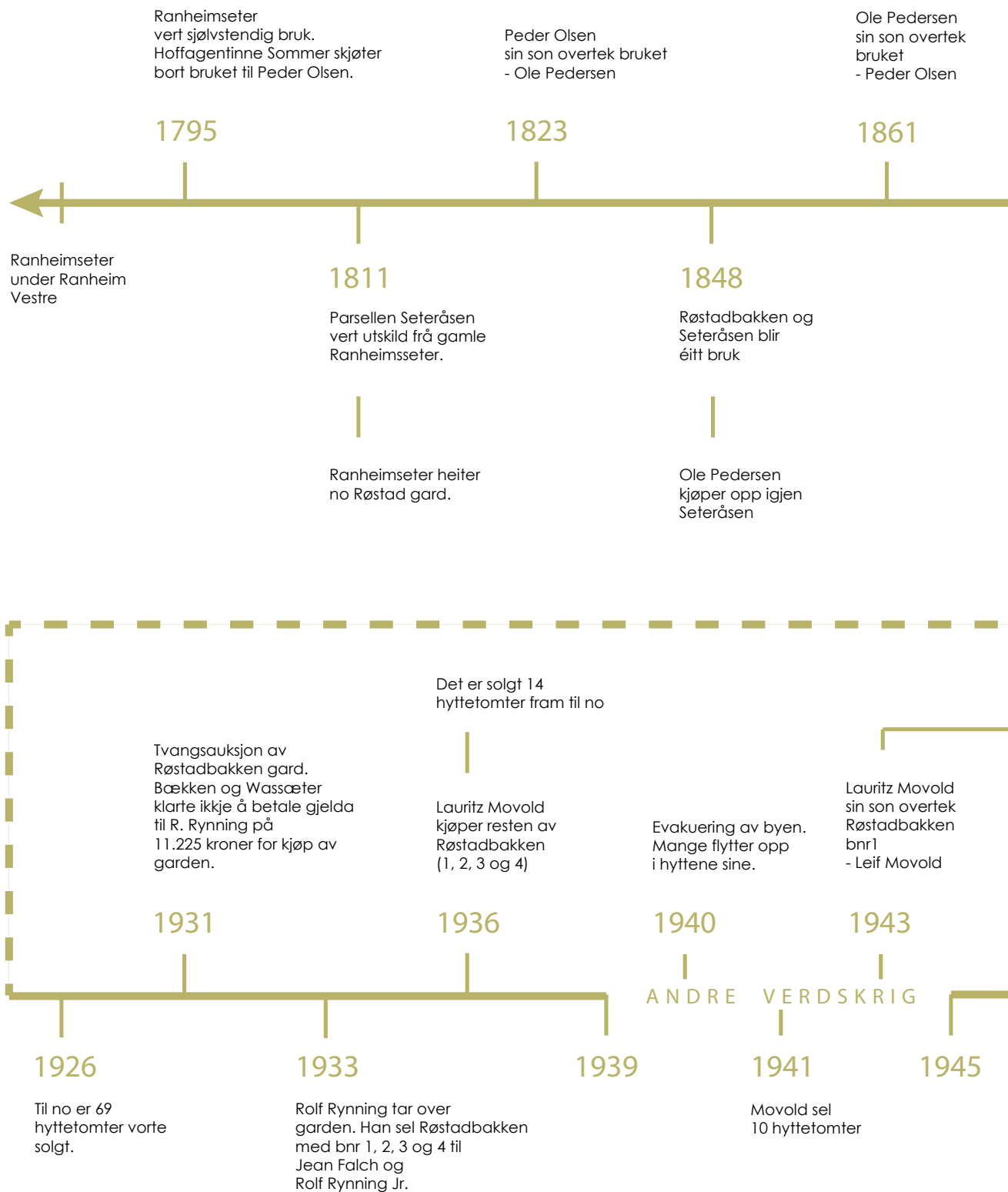
Firkanten syner kvar Røstadbakken hyttefelt liggjer.

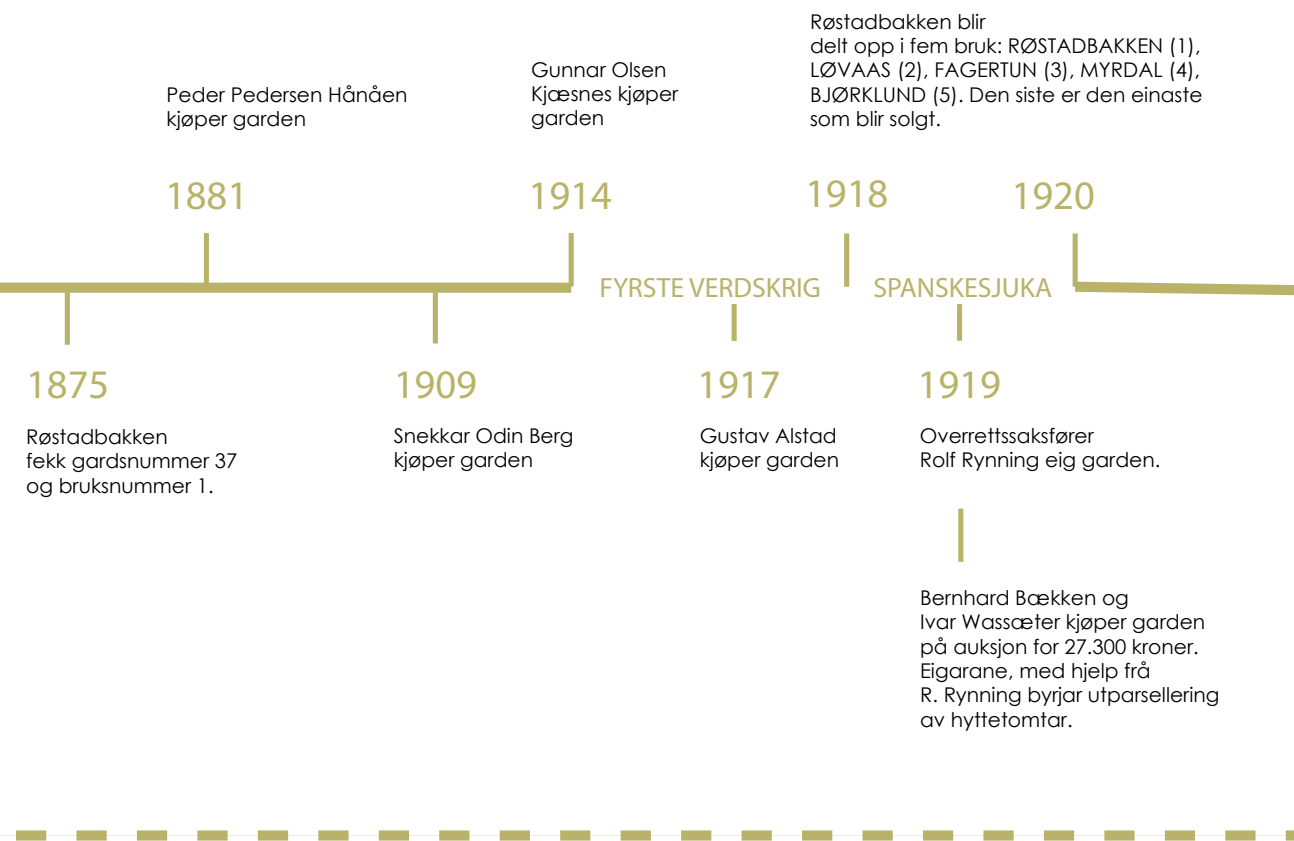

M 1:5000

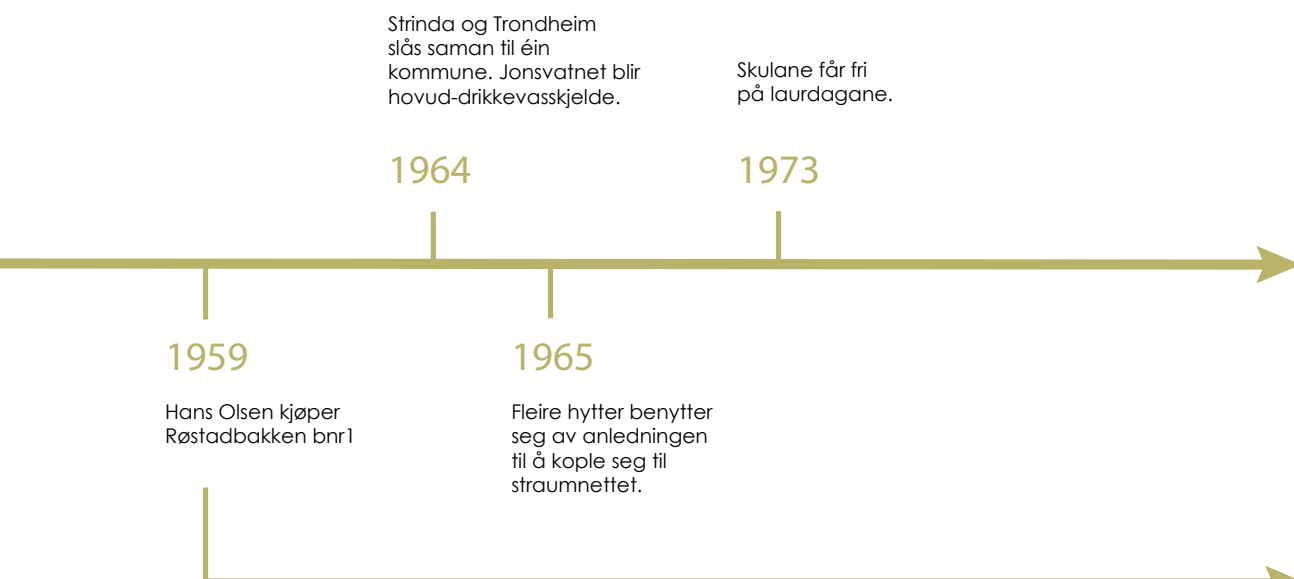
Grøn bebyggjing er friluftshytter
Rosa bebyggjing er bustader.

Sirkelen syner kvar Røstadbakken gard låg.

Lauritz Movold står fortsatt som eigar av bruksnummer 2, 3 og 4

HISTORIE

FUGGELÅSEN (30) med bruksnummer 8 som vart solgt for 600kr i 1921.

Då Ivar Wassæter og Bernhard Bækken kjøpte garden på auksjon i 1919 var det overrettsaksfører Rolf Rynning som eigde garden. Han hadde kjøpt garden for 13.000 kroner og solgte den for 27.300 kroner til Wassæter og Bækken. Dette var ein ublyg pris i samanheng med tidlegare verdisetjing! Rynning kan ha sett at eigedomen kunne gi stor utbytte gjennom tomtesal, og av den grunn presse prisen opp.

Salet av bruka som Wassæter og Bækken eigde på Hitra var langt ifrå dekkjande for kjøpesummen av Røstadbakken. Ein avtale med Rynning vart lagd, der dei siste 11.225 kronene skulle nedbetales i årlege rater over fem år til 5,5% rente. Som sikring pantset dei Røstadbakken 1 med påståande hus.

Ideen om å selje hyttetomter for så å kunne nedbetale lånet frå Rynning viste seg å vera eit urealistisk mål. Fleire hyttetomter vart solgt alt for billig. Bruksnummer 8, Fuggelåsen, var på 6,3 mål og vart solgt i 1921 for 600 kroner! For å setje det i perspektiv, så tente ein snekkar i Trondheim rundt 100 kroner i veka i 1921.¹

I 1931 innfrir Wassæter og Bækken pantobligasjonen på 11.225 kroner ved å overføre det resterande av garden til Rolf Rynning. Han sel garden vidare til Jean Falch og Rolf Rynning Jr. for 3000 kroner, og dei sel fjorten nye hyttetomtar i 1934 og 35. I 1936 sel dei restane av Røstadbakken med bruksnummer 1, 2, 3 og 4 til Lauritz Movold, som framleis står som eigar på dei tre sistnemnde bruksnummera (2020).

Hans Olsen er den siste som kjøper garden, i 1959. Røstadbakken med gardsnummer 37 og bruksnummer 1 er i dag (2020) eigd av Hans Olsen sine etterfylgjarar. Gardstunet og husa låg i området Fuglåsen, men hovudhuset står der ikkje lenger i dag. I staden for står det eit nyare hus frå 1960-talet like framføre der det gamle hovudhuset stod.

Fleire av hyttene som stod i hyttfeltet vart bygd om til bustadhus frå 1950-talet og utover. Dette fordi fleire hytteeigarar enda opp med å busette seg her. I 1940 var det evakuering frå byen på grunn av krigen og fleire flytta opp i hyttene sine, og har sidan aldri reist derfrå. Det var fleire som ikkje søkte

om byggjeløyve eller bruksendring, for området låg så avsides og all aktivitet skjedde under radaren for dei kommunale myndigheitane.

Etter at Jonsvatnet vart hovud drikkevasskjelda til Trondheim kommune vart det strengare reglar i området. Det vart likevel gitt løyve til folk som hadde budd på hyttene sine samanhengande frå før 1967 slik at dei skulle få bruksendring til bolig. Dei kunne òg få kople seg til vass- og avløpsnett. I 1965 fekk hytteeigarar tilbod om å kople seg på straumnettet, noko som fleire nytta seg av.

1.

2.

3.

4.

Utover 1960- talet byrja det å verta stille i Røstadbakken. Der det tidlegare hadde vore yrande liv frå 1920-talet og fram til krigen, var det no meir eller mindre tomt. Det vart kanskje nokre korte dagsbesøk til hytta, men lengre overnatting var det slutt på.

Det er nok fleire grunnar til at folk slutta å bruke hyttene her. Dei fleste borna som hadde vakse opp her, hadde kanskje fått partnarar som hadde eigne hytter heilt andre plassar. Bilen vart eit allemannseige, og med innføring av laurdagsfri i skulane i 1973 kunne ein no reise lengre vekk. I løpet av ei helg kunne ein dra langt av garde som til høgjellet eller til sjøen. Syden vart òg eit populært reisemål, vekk frå det skiftande vêret i Trondheim.

Hyttefeltet vart strengt regulert etter at Trondheim og Strinda slo seg saman i 1964. Hyttene kunne ikkje vere større enn 25 kvadratmeter, ein kunne ikkje byggje seg nye boligar her, og vatn og avløp var det ikkje mogleg å kople seg på, så vatn måtte ein hente utanfrå. På denne måten var det ikkje lenger nokon enkel sak å skulle lage seg eit "hytteparadis" her oppe.

Hyttene i Røstadbakken hadde òg mykje dårlegare standard enn det ein no var vand med heimafrå. Utedo var det framleis på hyttene, og frå 1970-talet var ein meir eller mindre ferdig med slikt i byen. Ein ynskja seg betre fasilitetar, ikkje berre heime, men òg på hytta. Saman med strenge reguleringar som var satt rundt nedbørsfeltet til Jonsvatnet, var det meir attraktivt å skulle investere i hytter lengre unna byen.

Mødre var òg kome ut i arbeid, og kunne ikkje lenger passe på borna heile sumaren medan far reiste til og frå arbeid i byen.

Det var heller ikkje enkelt å selje hyttene som ikkje lenger var i bruk, for fleire hadde minner

frå ein god barndom der, og foreldre som hadde lagt sjel og hjarte inn i arbeidet med å lage ei hytte for heile familien. Lenge var dette som å bu i paradys, når ein kom frå byen på fyrste halvdel av 1900-talet. Ein plass for å sleppe unna kvardagens kjas og mas.

På 1990-talet byrja folk likevel å selje hyttene sine. Ved å gjere dette fekk hyttefeltet nytt liv og hyttene fekk eit etterlengta lyft. Etter mange år har fleire hytter endeleg fått eit sårt trengd vedlikehald, og fleire set no istand dei nye hyttene sine.

For fleire er dette ein plass der ein kan boltre seg og å vera nær naturen. At hyttene er enkle og primitive, er ikkje eit hinder, men heller eit friskt pust frå det ellers så moderne samfunnet. Hytteeigarane i dag kan ende opp med å vera her heile sumarhalvåret, slik som i gamle dagar, og sykle til og frå jobb kvar dag. Hyttene og området kan berre bevares gjennom ein slik aktiv bruk.

I dag finnes det eit breidt spekter av hytteeigarar. Ein er arvingen som anten får satt i stand hytta og som har minner frå ein barndom her som dei ikkje vil miste, eller så er det arvingen som vil selje fordi dei aldri bruker hytta. Nokon har kjøpt opp fleire hytter og leiger bort eller setter dei i stand medan dei bruker ei hytte sjølve. Og så er det eigarar som ikkje har noko med Røstadbakken å gjere frå før av, men som synast det er ein fin plass å ha hytte, med kort gåavstand frå byen og likevel med ein nærleik til naturen.

1. SOMMERRO (23) med sitt unike uttrykk med rekkverk i sveitserstil.
2. GRANLIA (33). Ei av dei minste hyttene i Røstadbakken
3. SELLANRAA (40) frå 1922. Ei av dei fyrste hyttene som kom opp.
4. KVELDSKVILE (46) frå 1923. Ei av dei få hyttene som står igjen med originale bygningsmaterialar og form.

ARKITEKTONISK UTFORMING

Fleire av hyttene ser ut som miniatyrkopiar av datidas hus. Hyttene som vart reist på 1920-talet var enkle, men med høg kvalitet både material- og handverksmessig. Ofte var dei bygd av materialar som var nyinnkjøpte, og det vart lagt panel innvendig. Det er mykje som tyder på at god handverkartradisjon var halde i hevd på denne tida.

Utover 1930-talet ser ein tydeleg nedgang i materialkvalitet og handverkarkunst på hyttene som vert reist. Årsaken kan nok vera det økonomiske krakket i 1928. Då var det fleire som ikkje lenger torde å ta opp lån. Fleire enda difor opp med å byggje hyttene sine i rykk og napp ettersom det passa seg. Hytteuttrykket endra seg frå 1920- til

30-talet frå å ha eit tydeleg arkitektonisk ideal til at det var varierende storleik på vindauge og plankelengde. Ein ser av hyttene frå 30-talet at det er mykje gjenbruk av vindauge og byggjematerialar. Innvendig tok ein i bruk måla papp for å skjule og dekkje over plassar der ein kanskje hadde juksa litt.

Omtrent alle hyttene i området har den same arkitektoniske formen med grunnflate på 10-15 kvadratmeter og halvannan etasje med saltak. Primærkonstruksjonen er hovudsakleg bindingsverk. Hyttene er så kledd inn med anten liggjande eller ståande trekledning på yttervegg. Nokre hytter har maskinlaft som primærkonstruksjon, og er eksponert i fasaden. Som regel har hyttene

asfaltpapp på taket. Hyttene er fundamentert på naturstein, tegl eller betong, som gjerne er pussa. Somme har ringmur, andre har punktfundament.

Sjølv om dei fleste hyttene er bygd over same lest, har alle hyttene kvar sitt uttrykk og ein klarer fint å skilje hyttene frå kvarandre. Element som kan skilje seg ut er vindaugsskodder, knektar i gesims, utskorne vindaugsomramming og vindskier. Kledninga er hovudsakleg profilert og høvla, og dei fleste hyttene er raudmåla. Nokre hytter skiljer seg ut med andre fargar, slik som gul oker, grøn og ulike nyansar av blå.

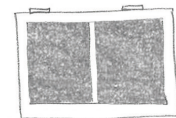
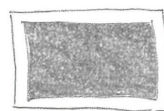
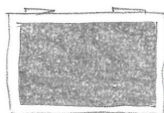
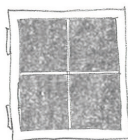
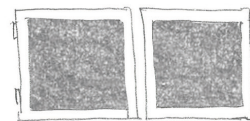
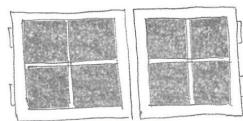
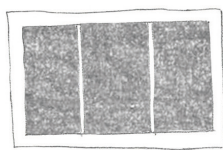
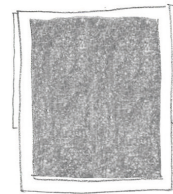
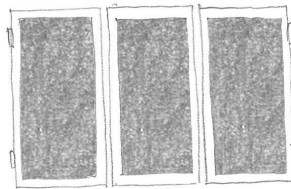
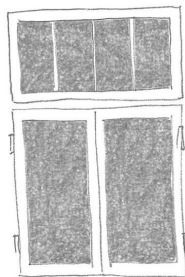
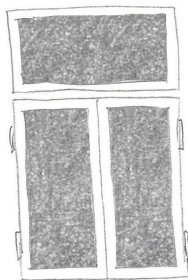
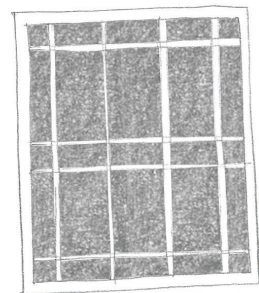
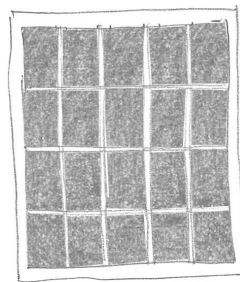
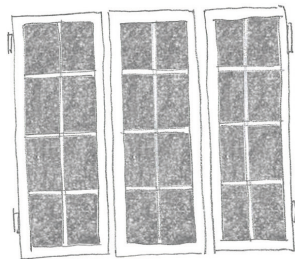
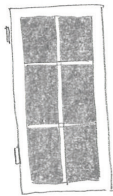
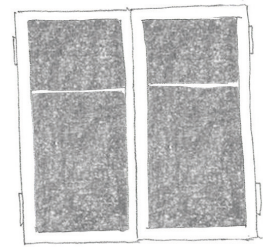
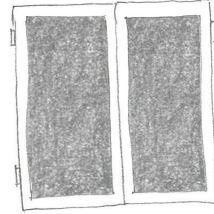
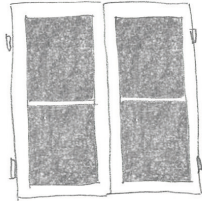
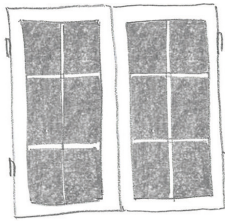
Dei fleste hyttene har fått ein eller annan form for tilbygg. Anten som ei utviding av inneareal, eit vindfang eller som overbygd veranda over inngangsparti. Sidan det ikkje er mogleg å leggje inn vatn og avløp i hyttene, har alle hyttene framleis utedo på tomte, ofte i samband med uthuset.

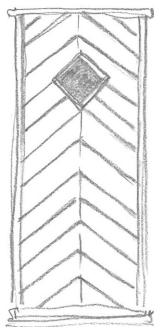
Det er stor overvekt av sprossevindaug, men i ulik storleik og format. Dei mest brukte er tofags småruta sprossevindaug med 2x4 eller 2x3 ruter i kvart fag. Elles er det mykje variasjon i vindaugsformatet i hyttene. Nokre kan vera svært store og kan minne om vindaug ein bruker i vinterhagar. Andre kan vera bitte små og andre sjeldne. Det er mellom anna éitt vindaug i sveitserstil, og éi hytte med vindaug i jugendstil. Denne hytta har òg varevindaug på innsida, som er ulikt fleire av dei andre hyttene.

Grunnflata varierer i liten grad, og rominndelinga er omtrent lik. Det er kjøkken og stove i fyrste etasje og ein sov gjerne på loftet. For å kome seg opp på loftet er det ei smal og bratt trapp frå kjøkkenet som fører til ei luke i loftsgolvet. Takbjelkane er smale, og spanner over heile hytta si breidde.

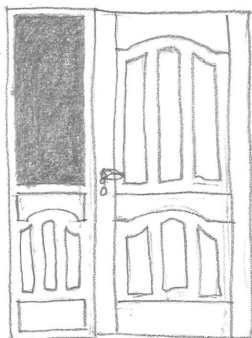

1. TOPPEN (3) med sine mange tilbygg.
2. SOLLY (58) er pussa opp og har eit unikt vindaug i sveitserstil på nordleg fasade.
3. Interiørbilete av stova i BAKKELY (65). Ein ser mot inngangen til kjøkkenet. Inngangsdøra ser me til høgre på biletet.

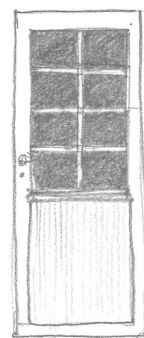

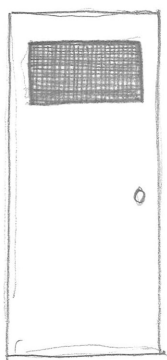
FLOIEN

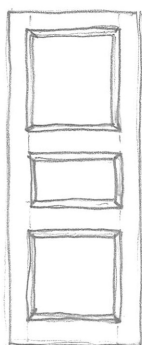
ØIEGJERDET

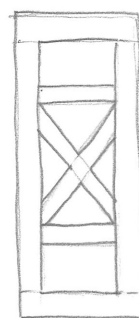
SOMMERRO

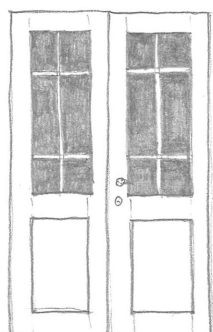
SOLBAKKEN

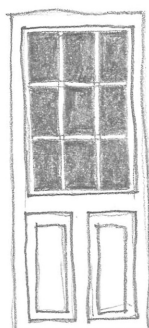
FREDHEIM

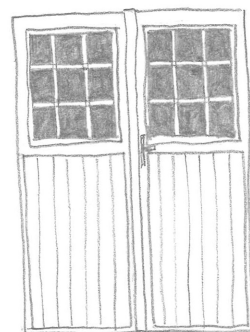
VESLEHEIM
UTHUS

SOLLY

SELLANRAA

NILSHØTTA / SKOGLY

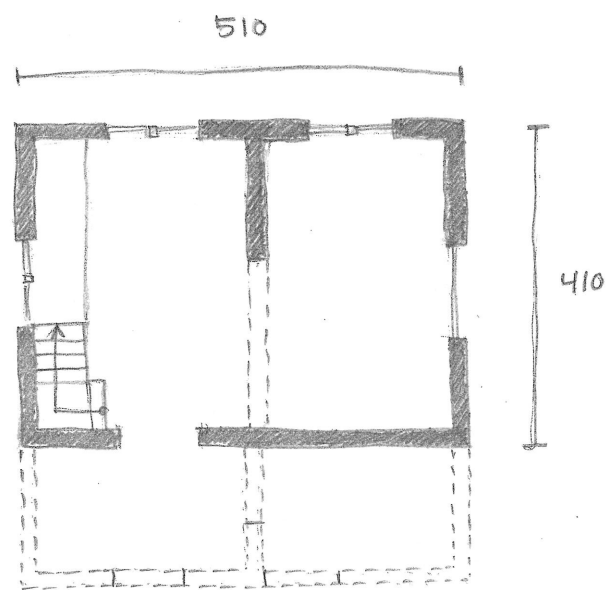
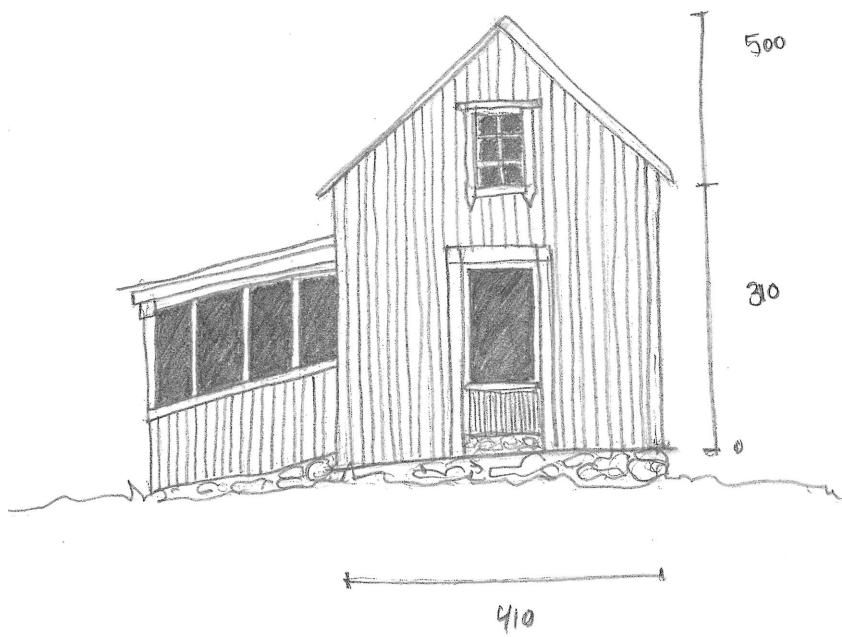
1. AASHEIM (34) er godt gøymd inne i skogen og har allereie rast saman.
2. AASLY (32) har rast saman, men har fortsatt tre "intakte" ytterveggar som syner korleis hytta kan ha sett ut.
3. BAKKELY (65) er i dag på veg ned. I front ser man ein overbygd terrasse. Sjeldan arkitektonisk uttrykk i Noreg.

Hyttene er i dag i ulik tilstand. Nokre er på veg til å rase saman og nokre har allereie gjort det. Andre hytter har fått meir omsorg opp gjennom åra, og er istandsatt og har fått nytt liv. Dette er mykje på grunn av eigarskifte til nokon som ser verdien av ei lita og nett hytte i marka. Fleire av desse er nemnt tidlegare i heftet.

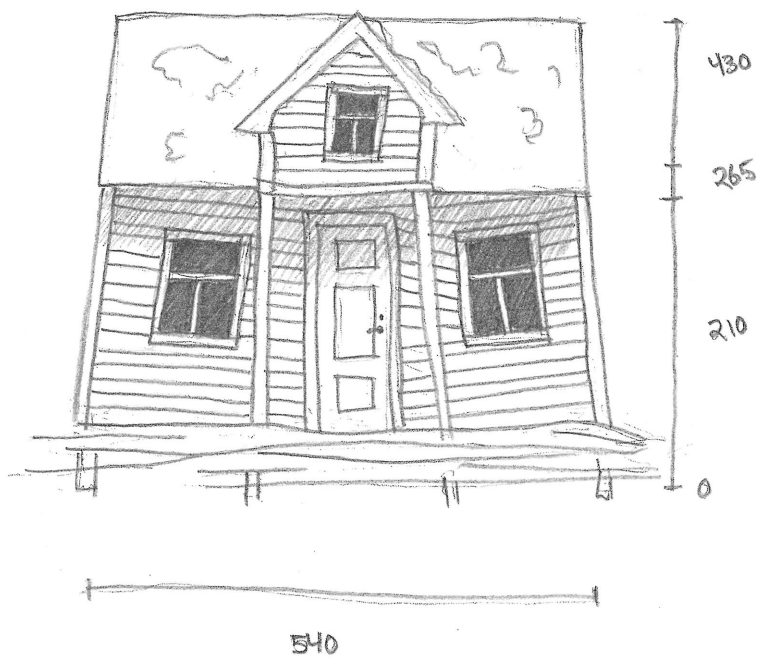
Bileta til venstre syner hytter som ikkje lenger står til å redde, og som allereie har rasa saman eller som står til forfalls. Bilete nummer éin syner Aasheim. Her har taket rasa saman i bakkant og alt av interiør er eksponert. Det same gjeld for bilete nummer to, som syner Aasly. Denne har fått ein knekk i taket slik at hytta har rasa saman på midten. Den næraste ytterveggen ein ser på biletet har rasa ut, truleg saman med taket.

Bilete tre syner Bakkely. Hytta står per i dag (2020) til forfalls. Den overbygde verandaen i aust raser allereie saman, og hytta er ikkje i bruk lenger. Denne hytta kan kanskje reddast, men ikkje utan betydeleg innsats. På grunn av strenge reguleringsbestemmingar i området kan ein ikkje byggje noko nytt her heller. Om hytta må gå tapt kan den ikkje erstattast i etterkant. På denne måten står fleire hytter i faresonen for å verta gløymd for godt. Ved hjelp av denne registreringa kan kanskje fleire hytter få "leve" vidare etter at dei er fysisk borte frå hyttefeltet.

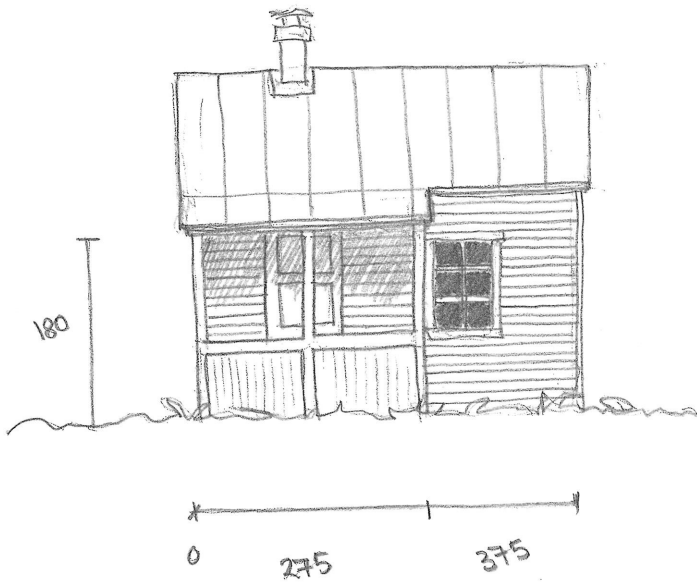
Vidare på dei neste sidene kan ein sjå illustrasjonar av nokre hytter som er unike, og nokre som ikkje har lenge igjen før dei forsvinn for godt. Desse hyttene har me teke ei enkel oppmåling av. Måla på illustrasjonane er til for å få ein omtrentleg forståing av storleiken på hyttene, og er ikkje nøyaktige.

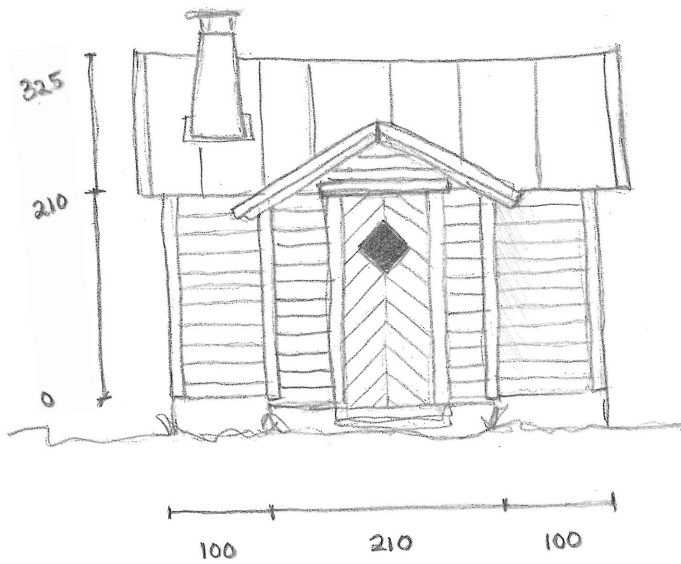
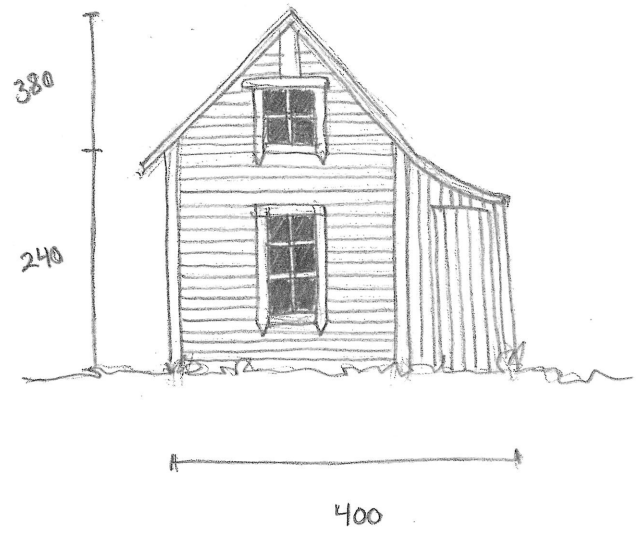
SOLSTUA (25)

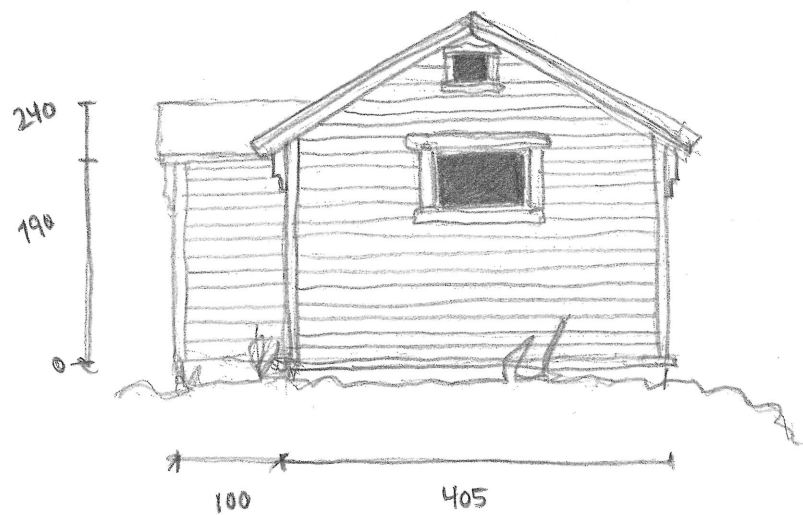
BAKKELY (65)

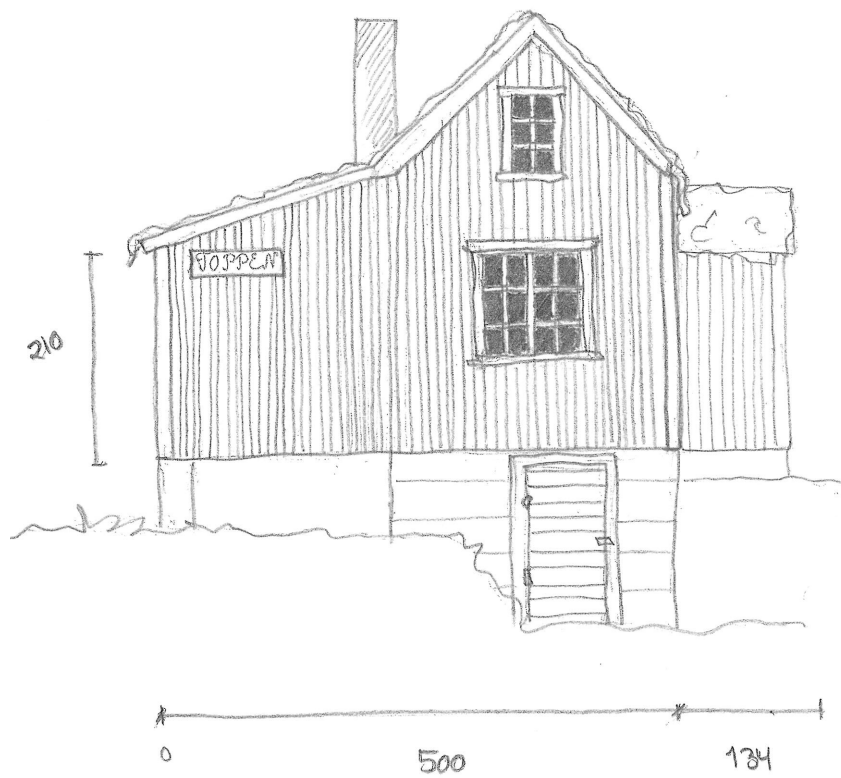
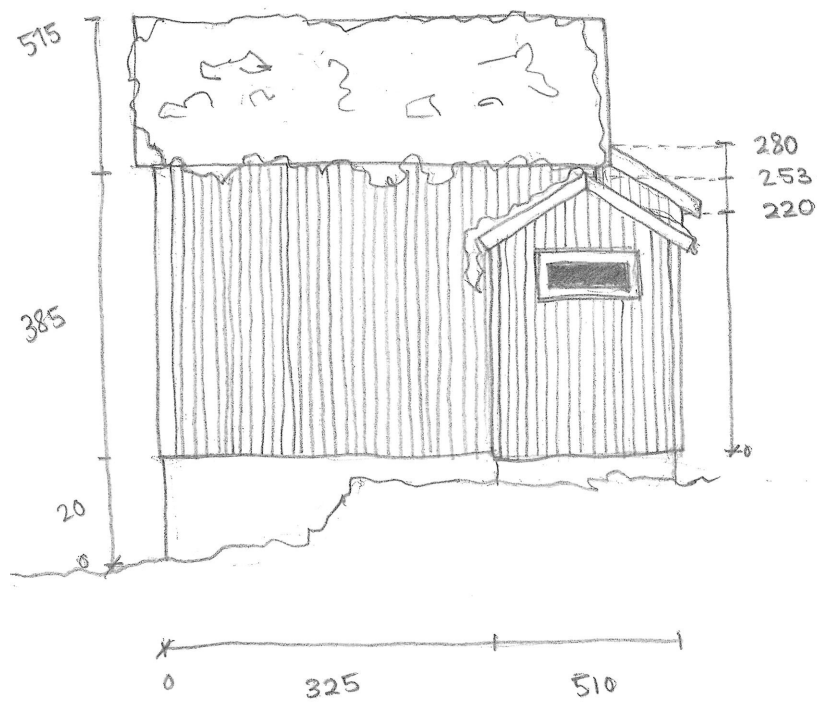

FREDHEIM (43)

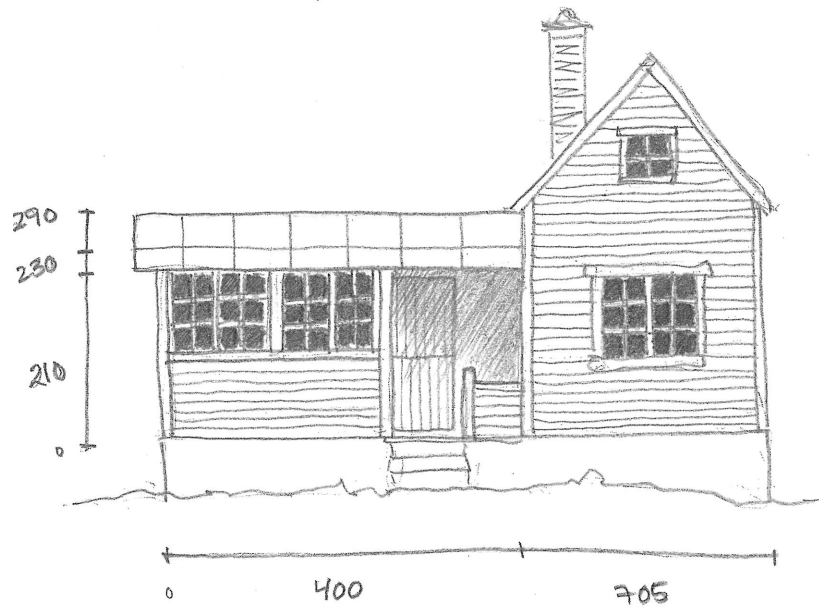
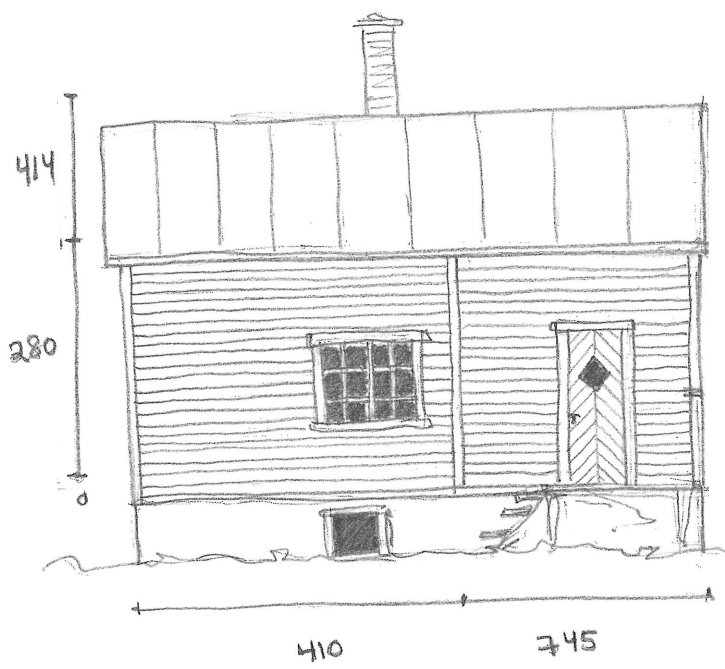

FLØIEN (8)

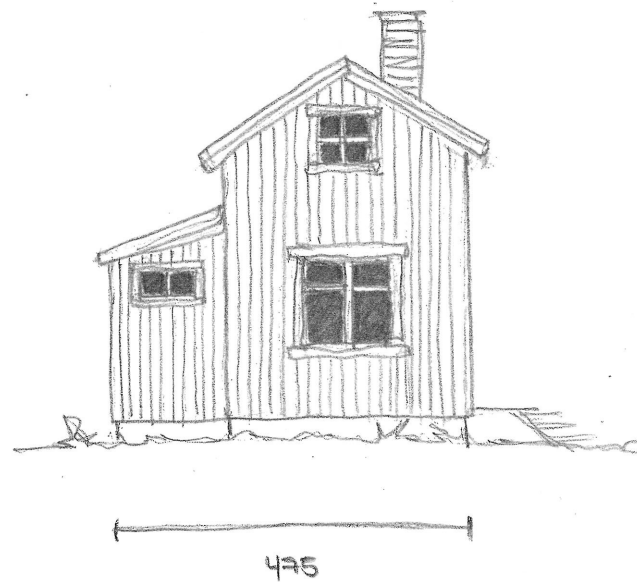
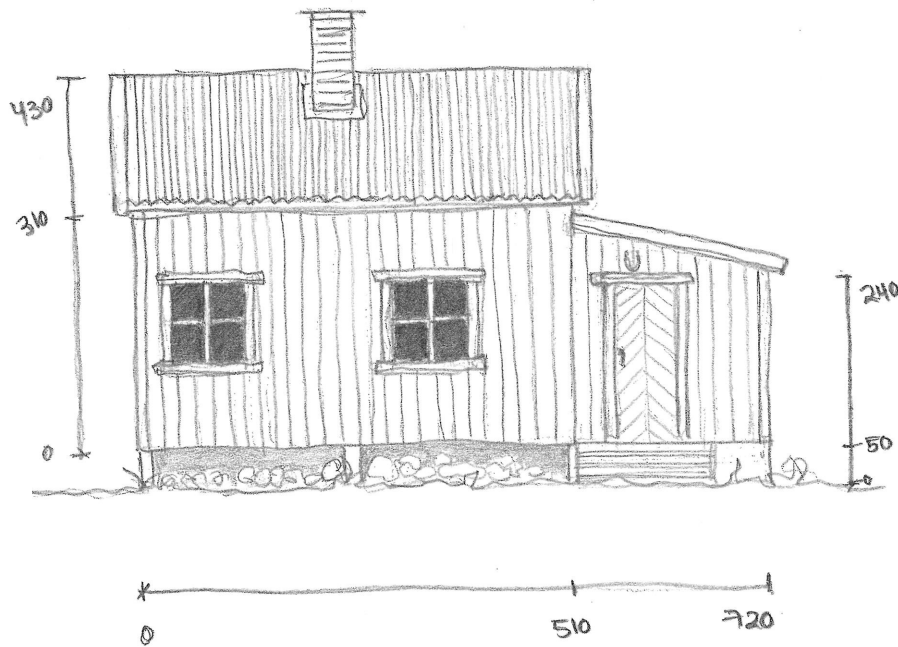

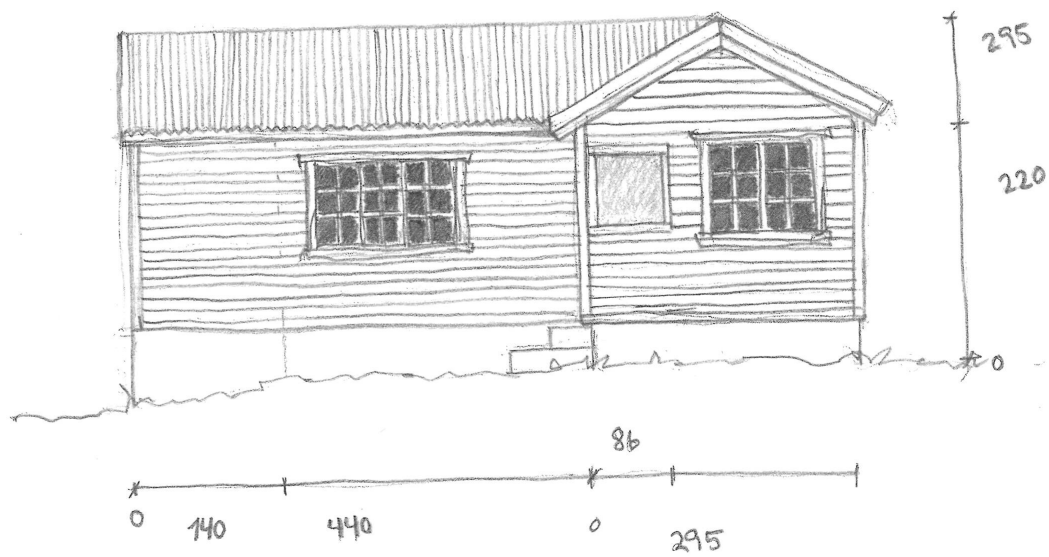
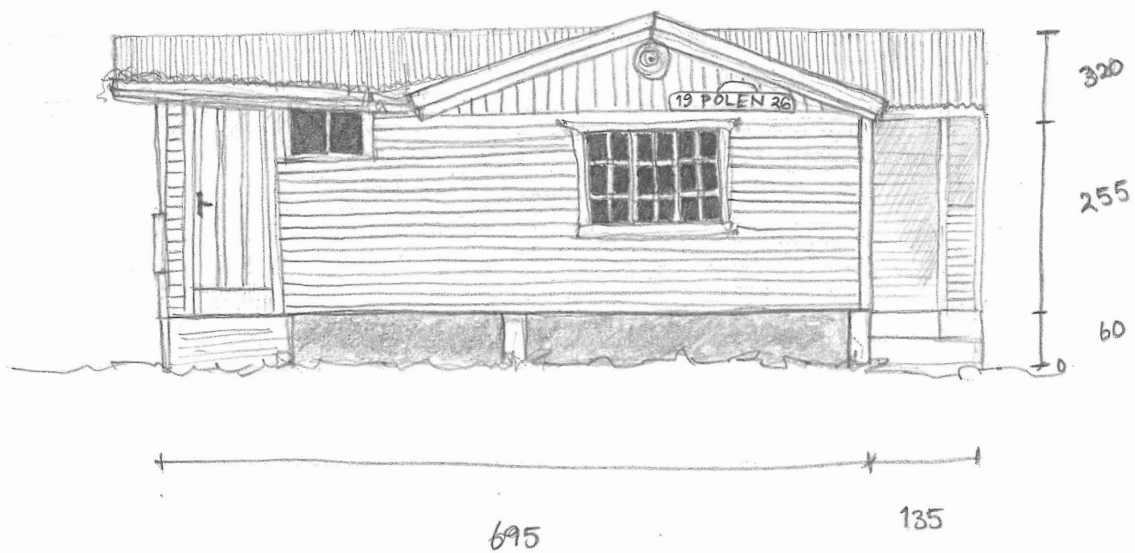
TOPPEN (3)

TOPPEN 2 (2)

DALSLETEN 1 (64)

POLEN (7)

ANBEFALING

Øvste bilete: FLØIEN (8) midt i ein lysning i skogen.

Nedste bilete: KJELLSTUA (61) med eit flott gavlvindu i blomemotiv med jugendtrekk.

Neste side:

1. HEIMEN (22) med mykje av sitt originale uttrykk og bygningsmateriale.
2. HEIA (5) på ein liten bakketopp.
3. NILSHØTTA/SKOGLY (41) har gjennomgått fleire endringar opp gjennom åra.

Per i dag (2020) er det fleire som er interesserte i å verta nye hytteeigarar her. Med det kjem behovet for istandsetjing og vedlikehald av dei gamle hyttene.

Ved hjelp av Byantikvaren sine anbefalingar skal ein kunne finne riktige metodar for å setje i stand hyttene sine på ein antikvarisk rett måte.

Det aller viktigaste ein skal tenkje på er at ein skal vera varsam med å gjere inngrep. Det er svært viktig at vindauge, dører og panel vert teke vare på. Dette fordi materialkvaliteten i gamle bygningsdelar ofte er mykje betre enn det som vert produsert i dag, og at originalt materiale har stor kulturhistorisk verdi.

Ofte kan fasadar sjå mykje verre ut enn det dei er. Då er det viktig, før ein gjer noko anna, at ein får ein fagkyndig handverkar som arbeidar med bevaringsverdige bygningar til å sjekke tilstanden. Om bygningselement er skada, er reparasjonar eit mykje betre alternativ enn å gjere ei fullstendig utskifting. Ved total utskifting kan ein miste viktige kulturhistoriske verdiar. Alternativet er å kopiere bygningsmateriala og detaljane. Generelt er normal vedlikehald den beste formen for bevaring.

Ved istandsetjing og reparasjon av hyttene og andre bevaringsverdige bygningar, er det mogleg å søkje tilskot frå mellom anna Norsk Kulturminnefond. Byantikvaren kan bistå med råd og rettleiing til vedlikehald og utbetring.

1.

2.

3.

Kontaktinformasjon

trondheim.kommune.no/byantikvaren

Kjelder for dette heftet

JOHANSEN, ASBJØRN G. 2007. "Røstadbakken, den gang da". Årbok for Strinda historielag 2007, redigert av Knut L. Vik, s.35-51. Trondheim: Strinda historielag.

HOLEN, CECILE OG FRENGSTAD, BJØRN. 2019. "Jogjerdet hyttegrenn i Røstadbakken - kortreist hytteliv gjennom 100 år". Årbok for Strinda historielag 2019, redigert av Knut L. Vik, Ingvald Sivertsen, Marit Nygreen, Siri Wahl-Olsen, Randi Tvette Vik, s7-33. Trondheim: Strinda historielag.

STUENÆS I. K., O. VASSELJEN OG NIC. HAUGEN. 1939. "Røstadbakken". Strinda bygdebok: med illustrasjoner og karter. Bind 1, s.245-246.

Trondheim: Strinda bygdebokkomite.

SVENDSEN, SVERRE. 1956. "Strinda". Norges bebyggelse. Herresbind Sør-Trøndelag. Østre del. Bind 2, redigert av H.M. Fiskaa og H. Falck Myckland, s.1206. Oslo: A/S Norsk faglitteratur. G. Reinert.

H., JAN. 2020. "Røstadbakken gård". Hentet 9.november 2020. https://www.strindahistorielag.no/wiki/index.php/R%C3%B8stadbakken_g%C3%A5rd

www.norgebilder.no

www.finn.no/historiskekart

Øvste bilete: SOLBAKKEN (49) i Jogjerdet
Nedste bilete: AASHYTTA (28) på Fuglåsén.

Denne registreringa er utarbeida av Gunnbjörg Hole og Einar Bye ved Byantikvaren hausten 2020.